

1965 2. Beh. af Forstl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1874 til 31. Marts 1875. 1966

Gang. Allerede, dette er for Finantsudvalgets Mindretal, som i den Anledning har tilladt sig at famles for at tale om Sagen, tilstræffelig til ikke at have stillet noget Underændringsforslag, som det ellers kunde have fundet sig foranlediget til, og til i det Hele ved denne Sagens 2den Behandling at indtage en fuldstændig reserveret Stilling. Denne reserverede Stilling er der saa meget mere Opfordring til at indtage, efter at vi have hørt den i mere end een Henseende høist mærkelige Erklæring fra den høje Regjering, at den i denne Sag, som den selv har bragt frem, stiller sig i Ordets fulde Betydning fuldkommen neutralt. Ligeledes antager jeg, at vi maa indtage denne Stilling, efter som det lader til, at heller ikke Finantsudvalgets Ordførere har ifinde paa Mjertallets Begne at udtale sig. Hvorvidt Mindretallet kan finde sig foranlediget til til Sagens 3die Behandling at stille Ændringsforslag, derom kan jeg Intet udtale nu; i det Mindste vil jeg kun deltage deri, for saa vidt jeg til den Tid kan faae en Tro og Dverbevisning om, at jeg ved at stille et saadant Ændringsforslag kan udvirke Noget. Ser eller tror jeg, at Forholdene stille sig saaledes i dette og det andet Thing, at man ved at stille Ændringsforslag kun udtaler en Anskuelse og Mening, vil jeg ikke have dermed at gjøre.

J. A. Hansen: Angaaende det foreliggende Forslags Enkeltheder kan jeg i det Hele henholde mig til, hvad en æret Medforslagsstiller (Bagger) allerede har udtalt; jeg tror, at der i saa Henseende er sagt, hvad der behøves at siges med Hensyn til Forslagets Indhold. Hvorledes det ærede Finantsudvalg vil stille sig dertil, maa jeg ganske henstille. — Naar jeg har ønsket at sige et Par Ord, er det, fordi det var efter mit Forslag, at det ærede Thing negtede at gaa videre med det af Regjeringen forelagte Lovforslag angaaende Lønningforhøjelse for visse Embeds- og Bestillingsmænd. Dette flete som bekendt væsentlig af politiske Grunde, af Hensyn til det Forhold, der for Tiden finder Sted imellem Ministeriet og Folkethinget. Dog kom dertil ogsaa Hensynet til det foreliggende Lovforslags egen Bessaffenhed, der var en saadan, at en Del af os ikke en Gang selv om Forholdene havde været anderledes, vilde have anset det for hensigtsmæssigt at gaa videre dermed, idet det stod i en temmelig stor Modsetning til den Ordning af en saadan Lønningforhøjelse, som flere af Thingets Medlemmer maatte anse for den rette. Det er imidlertid en Selv-

følge, hvad da ogsaa blev udtalt under den Behandling, som da fandt Sted, at flere af os, og navnlig jeg, havde en bestemt Erkjendelse af, at de lavere Lønnede Embeds- og Bestillingsmænd under de nuværende Forhold virkelig kunne trænge til en Lønningforhøjelse; det vilde ogsaa være ganske forunderligt, hvis det ikke var Tilfældet. Efter min Mening kan man imidlertid ikke gaa ind paa at afhjælpe alle de Savn, som vedkommende Embeds- og Bestillingsmænd maatte føle paa Grund af de forandrede Forhold, men kun dem, der virkelig ere saa store, at det er nødvendigt at søge at afhjælpe dem. Det forekommer mig klart, at kun de, der have de smaa Lønninger, hvorfor de kun kunne anskaffe sig det Nødvendige, ikke kunne indskrænke sig; thi det Nødvendige skulle Alle have. Det er ganske vist, at ogsaa de Embedsmænd, der ere lønnede højere, til en vis Grad føle Tidernes Tryk; men det er selvfølgelig, at jo højere man kommer op, jo større Indtægt en Mand har, desto mere er det muligt for ham at undvære en Forhøjelse, idet han kan indskrænke sig paa visse Punkter, saaledes at han kan komme igennem med sin Indtægt. Dette er derimod ikke muligt for den lavt lønnede, thi han har Intet at indskrænke sig paa. Han skal have det Nødvendige og har ikke Mere. Derfor er det efter min Opfattelse nødvendigt, at man, saavidt det efter alle de Hensyn, der maa tages, kan ske, søger noget at afhjælpe den foreliggende Trang for de lavere Lønnede, og vi have derfor været enige med de tre første paa Ændringsforslaget nævnte Herrer om at deltage i at stille nuværende Forslag. Det i sin Tid foreliggende Lovforslag indskrænkede sig jo til et enkelt Aar, hvad dette Forslag ligeledes gjør, og saalænge der kun er Tale om at gjøre Skridt i den Retning for et enkelt Aar, mener jeg, at det ret egentlig er paa Finantsloven, at noget saadant maa ske. Jeg tror derfor, at en mere rigtig Form vil komme tilstede ved Vedtagelsen af dette Forslag, hvorved disse Forhøjelser gives paa Finantsloven for det enkelte Aar, end ved Vedtagelsen af en særlig Lov for et saa begrændset Tidrum. Jeg tror ogsaa, at det, i alt Fald under de nuværende Forhold, er rigtigt, at man indskrænker sig til at lade Eligt ske for det enkelte Aar; thi vi vide ikke, hvorledes Forholdene kunne udvikle sig inden næste Aar. Skulde de udvikle sig i samme Retning som i den seneste Tid, og skulde Forholdet mellem Ministeriet og Folkethinget blive bedre til næste Aar, end det nu er, vil allerede da Tidspunktet være kommet til paany at tage under Overveelse, hvorvidt det vil